

Ιωάννης Ζαΐμης του Ασημάκη

Δημ. 1836-1837(1797-1882)

Η οικογένεια Ζαΐμη από την Κερπινή Καλαβρύτων ανέδειξε πολλούς πολιτικούς άνδρες και επιστήμονες. Αρκετοί απόγονοι της οικογένειας Ζαΐμη έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στην πολιτική ζωή της

Ελλάδας μέχρι σήμερα . Ο Ιωάννης Ζαΐμης του Ασημάκη, γεννηθείς το 1797, ήταν γαιοκτήμονας και στρατιωτικός (υπηρέτησε στον αγώνα του 1821). Παντρεύτηκε την Αγγελική Κανακάρη Ρούφου και πέρασε όλα τα χρόνια της ζωής του στην Πάτρα. Είχε μεταβεί το 1824-5 στο Λονδίνο για τη σύναψη των εθνικών δανείων. Υπήρξε ο πρώτος Δήμαρχος της πόλης (1836-1837) . Μεταξύ των τριών υποψηφίων που πρότεινε η δημαρειακή επιτροπή προτιμήθηκε ο Ζαΐμης από την αντιβασιλεία προ του Όθωνα . Ο ίδιος όμως το επόμενο έτος παραιτήθηκε και διορίστηκε ο Ιωάννης Μπουκαούρης μέχρι το 1841. Ο Ζαΐμης το 1841 εξελέγη δημοτικός σύμβουλος με 428 ψήφους και αργότερα διορίστηκε βουλευτής Καλαβρύτων. Πέθανε σε ηλικία 85 ετών το 1882.

Ανδρέας Χ. Λόντος

Δημ. 1841-1843(1811-1881)

Καταγόταν από μεγάλη οικογένεια του 17ου αιώνα από τον Κάλανο Νεζερών με γενάρχη το Γκολφίνο Λόντο, προεστό και κτηματία του Καλάνου. Ήταν γιος του προκρίτου των Πατρών Χριστόδουλου Λόντου. Γεννήθηκε στην Πάτρα το 1811 και σπούδασε νομικά στην Ιταλία. Ήταν γραμματέας στη Δίκη του

Κολοκοτρώνη στο Ναύπλιο, αλλά αντιστάθηκε, γιατί μόλις είδε το Γέρο του Μοριά να μπαίνει στην αίθουσα του Δικαστηρίου συνοδευόμενο από πολλούς χωροφύλακες, ο Λόντος ξέσπασε σε δάκρυα. Αργότερα, όταν μίλησε ο Τερτσέτης για τον Αγώνα άρχισε το λόγο του ως εξής: «ΜΕ ΤΑ ΙΕΡΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΟΥ Ανδρέα Λόντου.» Ήταν γλωσσομαθέστατος. Τον Απρίλιο 1822 διορίστηκε γραμματέας του Πρωτοκλήτου του Δικαστηρίου Γαστούνης. Κατά το 1836-1840 διετέλεσε Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου Πατρέων και Δήμαρχος της πόλης το 1841-1843. Επί δημαρχίας του ανακηρύχθηκε σύνταγμα και ανεγνώσθη δημοσία υπό του στρατιωτικού Αντωνίου Καλαμογδάρτη. Τούτο έγινε σε συγκέντρωση στην τότε ονομαζόμενη Πλατεία Καλαμογδάρτη, τη σημερινή πλατεία Γεωργία του Α΄ Πληρεξούσιος μετά το Σύνταγμα Σ/βρίου 1843. Μέλος του α΄ Συνταγματικού Συνεδρίου υπό τον Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο. Μετά τη δημαρχία του εξελέγη βουλευτής. Το 1860 ήταν πρόεδρος του Κοινοβουλίου. Υπήρξε αντιπρόσωπος σε εθνοσυνελεύσεις. Έγινε υπουργός Εκκλησιαστικών και Εκπαιδευσεως και έπειτα (1865) Δικαιοσύνης. Μη επανεκλεγείς βουλευτής διορίστηκε νομάρχης Ζακύνθου και γεν. πρόξενος της Ελλάδος στα Γιάννενα. Πέθανε στα Γιάννενα στις 8.9.1881.

Κωνσταντίνος Σκουρλέτης

Δημ. 1844-1847, 1847-51

Υπήρξε δυο φορές δήμαρχος Πατρέων (1844-1847 και 1847-1851). Το 1847 ανακηρύχθηκε Δήμαρχος ο Αντώνης Αντωνόπουλος, αλλά η κυβέρνηση απέρριψε το διορισμό του εκλαμβάνουσα αυτόν ως αντιπολιτευόμενο. Ο Κωνσταντίνος Σκουρλέτης απεβίωσε το 1888.

Ιωάννης Αντωνόπουλος

Δημ. 1851-1855

Γιος του δημογέροντα Δημητρίου. Κατά την Επανάσταση είχε σταλεί στην Κέρκυρα, όπου σπούδασε Νομικά. Επί Καποδίστρια επέστρεψε 18ετής και έλαβε δικαστικά αξιώματα. Επί Όθωνα έγινε Υπουργός Δικαιοσύνης και Οικονομικών. Ως Υπουργός ίδρυσε Εφετείο και Ειρηνοδικείο στην Πάτρα. Εξελέγη κατ' επανάληψη βουλευτής Αχαΐας. Το 1851 εξελέγη Δήμαρχος και εισήγαγε το σύστημα των λιθόστρωτων οδών και των υπονόμων. Εγκατέστησε πολλές κρήνες και φανούς σε όλη την οδό Ερμού. Εξελέγη μετά τη δημαρχία του 6 φορές βουλευτής και άπαξ πρόεδρος της βουλής. Έγινε και Δημοτικός Σύμβουλος και Πρόεδρος Δημοτικού Συμβουλίου. Πέθανε στις 2-8-1882.

Μπενιζέλος Ρούφος

Δημ. 1855-1858(1795-1868)

Οι Ρούφοι στην Αθήνα, την Πάτρα και την Κέρκυρα είναι μέλη της ίδιας οικογένειας, η οποία προέρχεται από τη Σικελία, αλλά σταδιοδρόμησαν και αναδείχθηκαν κυρίως στην Πάτρα. Ο Μπενιζέλος Ρούφος (1795-1868) ήταν μονογενής γιος του Αθανασίου Κανακάρη. Παντρεύτηκε την αδελφή του Χρυσ. Σισίνη και μετά το θάνατό της τη Μαρία Κουντουριώτου από την Ύδρα.. Απόκτησε πολλά παιδιά, από τα οποία το πρώτο ονομάστηκε Θάνος Κανακάρης και τα άλλα Ρούφοι. Έλαβε μέρος στην κήρυξη της Επανάστασης στην Πάτρα με τον Π.Π.Γερμανό. Σε όλη τη διάρκεια του Αγώνα διατηρούσε σώμα 500 Πατρέων πολεμιστών. Χρημάτισε επί Καποδίστρια Διοικητής Ηλείας και Σύρου και επί Όθωνα σύμβουλος της επικρατείας, καθώς και υπουργός Εσωτερικών, για να παραιτηθεί διαφωνείσας προς αυτόν. Ανέλαβε

ηγετικό ρόλο στη στάση κατά του Όθωνα, υποκινούμενος από τους δύο γιους του ένθερμους αντιοθωνικούς . Δήμαρχος Πατρέων 1855-1858. Ως δήμαρχος έθεσε τα θεμέλια του Νοσοκομείου, δώρισε το μισθό του για ίδρυση υδραγωγείου στην πόλη και διαμόρφωσε την πλατεία Υψηλών Αλωνίων, στην οποία εδόθη το όνομά του. Η μελέτη του σχετικά με τη διαμόρφωση της πλατείας βρήκε αντίσταση από την κυβέρνηση και ένεκα αυτού παραιτήθηκε ο Ρούφος. Υπήρξε μέλος της αντιβασιλείας (11.10.1862 έως 19.10.1863) και πρωθυπουργός (29.4-25.10.1863 και πάλι 28.11.1865-9.6.1866). Ως πρωθυπουργός θέσπισε ρύθμιση, μέσω της οποίας οι δήμαρχοι εκλέγονταν και δε διορίζονταν, όπως προηγουμένως . Επίσης , ενδιαφέρθηκε για σύσταση ατμοπλοΐας στην Πάτρα. Πέθανε στις 18-3-1868.

Περικλής Καλαμογάρτης

Δημ. 1859-1862 1866-70 & 1875-79

Καλαμογάρτης είναι το όνομα παλιάς γνωστής οικογενείας των Πατρών από τις αρχές του 18ου αιώνα, καταγόμενης από τη Δημητσάνα. Ο Περικλής Καλαμογάρτης διετέλεσε τρεις φορές Δήμαρχος (1859-1862 1866-70 και 1875-79). Το 1862 απολύθηκε, επειδή δεν πήρε μέρος στην αντιδυναστική εκστρατεία μετά την έξωση του Όθωνα. Το 1866 επί κυβερνήσεως Μπεν. Ρούφου, κατόπιν σχετικής ρύθμισης, οι Δήμαρχοι εκλέγονταν απευθείας. Τότε εκλέχθηκε ο Καλαμογάρτης, που παρέμεινε μέχρι το 1870. Κέρδισε τη δημαρχία με υπεροχή 500 ψήφων, σημαντικό τότε αριθμό. Προτιμούσε να φοράει φουστάνελες. Το 1876 διαμορφώθηκε η πλατεία Υψηλών Αλωνίων και ονομάστηκε Μπενιζέλου Ρούφου. Έγινε νοματάρχης Ευβοίας όταν απέτυχε σε βουλευτικές εκλογές (1985). Η σημερινή πλατεία Γεωργίου Α΄ λεγόταν παλιά πλατεία Καλαμογάρτη

Σπυρίδων Χρυσανθακίδης

Δημ. 1862-1866

Ο Δημαρχιακός πάρεδρος Σπυρίδων Χρυσανθακίδης διορίστηκε δήμαρχος στην Πάτρα το 1862, μετά την απόλυση του Περικλή Καλαμογάρτη που κατηγορήθηκε ότι δεν έλαβε μέρος στην αντιδυναστική εκστρατεία κατά του Όθωνα. Από το 1865 αρχίζει στην πόλη η ονομασία των οδών και η αρίθμηση των οικίων. Έμεινε στη δημαρχία μέχρι το 1866, οπότε έγιναν και οι πρώτες δημοτικές εκλογές με απ' ευθείας εκλογή του δημάρχου.

Γεώργιος Ρούφος

Δημ. 1870-74, 1874-75, 1887-1891

Δεύτερος γιος του Μπενιζέλου Ρούφου και αδελφός του Θάνου Κανακάρη Ρούφου. Είχε σπουδάσει νομικά στην Αθήνα και το Παρίσι. Υπήρξε πληρεξούσιος μαζί με τον αδελφό του Θάνο στην Εθνοσυνέλευση του 1864 σε ηλικία 23 ετών. Διετέλεσε επανειλημμένως Δήμαρχος Πατρέων (1870-74, 1874-75, 1887-91, όπου και απεβίωσε). Ως δήμαρχος ασχολήθηκε ιδιαίτερος με το φωτισμό. Το 1872 ιδρύθηκε εργοστάσιο αεριοφωτος πλησίον του Αγίου Ανδρέα. Οι δαπάνες που ανήλθαν σε ένα εκατομ. περίπου δρχ., καλύφθηκαν από δάνειο δύο εκατομμυρίων, δαπανήθηκαν δηλαδή τα μισά. Έτσι ο δήμος δεν πλήρωσε τίποτα για το φωτισμό. Στο φυλλάδιο που εκδόθηκε από το τυπογραφείο Π. Ευμορφόπουλου το 1872 «Δημοτικά έργα. Ο Δήμαρχος Πατρέων Γεώργιος Ρούφος και οι συνδημόται αυτού» αναφέρεται ότι για την κατασκευή του αεριοφωτος προϋπολογίστηκαν 937.935 δρχ. Ο δήμος δεν πληρώνει δημοτικό φωτισμό στην εταιρεία που αναλαμβάνει την εκμετάλλευση του εργοστασίου. Συγκριτικά αναφέρεται πως ο δήμος του Πειραιά κάθε χρόνο πληρώνει 44.000 δρχ. Το 1874 σχηματίστηκε η πλατεία Αγίου Γεωργίου. Το 1875 ο Γ. Ρούφος απολύθηκε από την κυβέρνηση Βούλγαρη σε μια δικτακτορική επέμβαση, επειδή τον θεωρούσε αντίπαλό της. Τα δημοτικά έργα παρέλαβε ο πρώτος δημαρχιακός πάρεδρος Π.Ρουπακιώτης. Η επανεκλογή του (1887) συνοδεύτηκε από αυξημένη ένταση (διαξιφισμοί ρουφικών-αντιρουφικών, πυροβολισμοί, μωλωπισμοί κ.λ.π). Δώρισε στο Δήμο τους 800 τόμους της βιβλιοθήκης του. Τόσο αυτός όσο και ο αδελφός του θεωρούνται οι δημιουργοί της νεότερης πόλης με πολλά έργα ρυμοτομίας, υδραγωγείο, φωταέριο, νοσοκομείο, νεκροταφείο, πλατείες κ. άλ. Είχε εκλεγεί επανειλημμένως βουλευτής και το 1883 κατά τη Κυβέρνηση Χαριλάου Τρικούπη διετέλεσε Υπουργός των Ναυτικών. Παντρεύτηκε τη Ρωξάνη Μαυρομιχάλη το 1865. Πέθανε το 1891. Η οικία του δωρίθηκε και σώζεται, είναι το **Ρούφειο σχολείο**. Το 1891 απεδόθη προς τιμήν του οδός.

Θάνος Κανακάρης – Ρούφος

Δημ. 1879-1883 και 1895-1899

Γιος του Μπενιζέλου Ρούφου με νομικές σπουδές στην Αθήνα και το Παρίσι. Επέστρεψε στην Πάτρα με επαναστατικές διαθέσεις κατά της απολυταρχίας του Όθωνα.. Μετά το θάνατο του πατέρα του ανέλαβε με τον αδελφό του, Γεώργιο Ρούφο τη συναρχηγία του Ρουφικού κόμματος και έπαιξε σπουδαίο ρόλο στα πολιτικά πράγματα της Πάτρας. Εξελέγη πληρεξούσιος Πατρών στην Εθνοσυνέλευση του 1864, δήμαρχος το 1879-1883 και 1895-1899 και βουλευτής πάλι και υπουργός δυο φορές, Εκκλησιαστικών υπό τον Επ. Δεληγιώργη (26-30.11.1867 και 26.2 έως 18.5.1877) και τέλος στις 30.7.1890 υπό τον Χαρίλαο Τρικούπη. Μαζί με τον αδερφό του Γεώργιο, ως δήμαρχοι Πατρέων, θεωρούνται οι δημιουργοί της νεώτερης πόλης με πλήθος έργων. Επί δημαρχίας του Θάνου Κανακάρη - Ρούφου επιτελέσθηκε η μεταμόρφωση της Πάτρας σε όμορφη μεγαλούπολη. Μερικά από τα έργα του: η ίδρυση νέου εργοστασίου αερίοφωτος στην Κρύα Ιτεών για το φωτισμό της πόλης, η κατασκευή δεξαμενής και πέντε νέων υδραγωγείων, η διαμόρφωση της πλατεία Ομονοίας , η ίδρυση δημοτικών σχολείων και η ανέγερση του Β΄ Δημοτικού σχολείου θηλέων στην ΄νω Πόλη, η κατασκευή της πλατείας Υψηλών Αλωνίων, η κατασκευή του εξοχικού δρόμου Κανακάρη, η κατασκευή του δρόμου προς Βελίτσι και Σαραβάλι, η επιχωμάτωση του έλους στην περιοχή Αγίου Ανδρέα, η δημιουργία του Α΄ Νεκροταφείου, η ίδρυση των δημοτικών σχολείων, η διάνοιξη οδών κ.λ.π. Επίσης, κατόρθωσε να παραχωρηθούν στο δήμο τα οικόπεδα του δημοσίου, όπου βρίσκεται η μεσημβρινή αγορά, η αγορά του Μαρκάτου και η αγορά της πάνω πόλης. Ως τότε κατείχε ο δήμος αυθαίρετα τα ξύλινα παρσαπήγματα και το δημόσιο απειλούσε με έξωση. Στα οικόπεδα αυτά ανέγειρε την αρκτική αγορά που στεγάζει τη δημοτική διαμετακόμιση, την αγορά της πάνω πόλης και τη σχολή Μαρκάτου, όπου στεγάζεται το Ειρηνοδικείο. Κατά τη διάρκεια της πρώτης του δημαρχίας αγοράστηκαν από το Δήμο οι μετοχές του Θεάτρου «Απόλλων», που ως τότε ανήκε σε μετοχική εταιρεία και έτσι μετατράπηκε σε δημοτικό. Επιπλέον, το 1879 σύναψε δάνειο με την Εθνική Τράπεζα με όρους ευνοϊκούς. Έτσι πληρώθηκε το δάνειο της Πιστωτικής Τράπεζας που είχε βαρύτατο τόκο, τα διάφορα χρέη και τα ιδιωτικά δλανεια. Πρότεινε τέλος την κατασκευή ιπποποσιδηροδρόμων για τη σύνδεση της Πάτρας με τα Προάστια. Στις εκλογές όμως του 1899 το ρουφικό κόμμα μειοψηφεί και ο Κανακάρης Ρούφος χάνει τη Δημαρχία. Πέθανε άπορος στην Πάτρα το 1902.

Δημήτριος Πατρινός

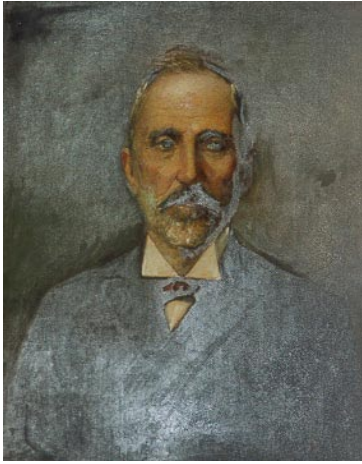
Δημ. 1883-1887(1770-1811)

Γεννήθηκε στην Πάτρα το 1770. Ήταν γιος του μεγαλέμπορα στην Τεργέστη Παναγιώτη Πατρινού και εγγονός του Δημητρίου Πατρινού, πολύ εύπορου και ξακουστού για το γάμο του με την ομορφότερη κοπέλα της Πάτρας ,τη Φιορούλα. Ο ίδιος παντρεύτηκε την κόρη του πρωθυπουργού Δημητρίου Βούλγαρη. Υπήρξε βουλευτής, Α΄ αντιπρόεδρος της Βουλής και δήμαρχος Πατρέων 1883-1887. Επί δημαρχίας του δημοσιεύεται, με πρόταση του, προκήρυξη εράνου για την ανέγερση ανδριάντα στον Π.Π. Γερμανό. Απεβίωσε το 1811 και ήταν πολύ εύπορος

Αριστομένης Κοντογούρης

Δημ. 1891-1895

Η οικογένεια Κοντογούρη, που είχε την καταγωγή της στην Κεφαλλονιά ανέδειξε σημαντικούς άνδρες στην πολιτική-ως προξένους στην Πάτρα διαφόρων κρατών-και στην υπόθεση του Αγώνα του 1821. Ο Αριστομένης Κοντογούρης, υιός του Στυλιανού, γεννήθηκε το 1841 στην Πάτρα.. Σπούδασε στην Πάτρα, την Αθήνα, το Βερολίνο και το Παρίσι. Ήταν βουλευτής Πατρών το 1873, 1882 και 1885 και δήμαρχος Πατρέων το 1891-1895. Θεωρείται μαζί με τον υποστηρικτή του, Αχιλλέα Γεροκωστόπουλο, από τους κυριότερους αντιπάλους του κόμματος των Ρούφων, αλλά η εκλογή του θεωρήθηκε σαν δικαίωση του ως τότε αγώνα του υπέρ της πόλης και κυρίως του λιμανιού της, επειδή αντέδρασε με επιτυχία μπροστά στις πιέσεις του Μανιάκ για την κατασκευή λιμενικών έργων με υπέρογκα ποσά.. (Το λιμάνι της Πάτρας σχεδιάζεται το 1872 από το Γάλλο Πασκάλ και ολοκληρώθηκε στην κατασκευή του το 1889 από τη γαλλική εταιρεία Μανιάκ). Το 1892 με πρωτοβουλία του ιδρύθηκε η Φιλαρμονική εταιρεία . Επιπλέον, πρότεινε σε αγγλική εταιρεία να αναλάβει την κατασκευή και εκμετάλλευση των τροχιοδρόμων. Η εγκατάστασή τους όμως έγινε αργότερα. Επί των ημερών του ιδρύθηκε το Αρσάκειο Πατρών.

Δημήτριος Βότσης

Δημ. 1899-1903, 1903-1907, 1907-1914(1848-1917)

Γεννήθηκε το 1848 στην Πάτρα. Η καταγωγή του είναι από την Παραμυθιά Ηπείρου. Πέθανε το 1917. Δικηγορεί στην Πάτρα από το 1870. Διετέλεσε και πρόεδρος του Πρωτοδικείου Πατρών. Εκλέχθηκε βουλευτής το 1895 στο συνδυασμό του Αχ. Γεροκωστόπουλου. Δήμαρχος της Πάτρας εκλέχθηκε τρεις φορές συνέχεια (1899, 1903, 1907). Η τελευταία έληξε το 1911, αλλά λόγω των Βαλκανικών πολέμων οι δημοτικές εκλογές αναβάλλονται και έτσι η θητεία του παρατάθηκε ως το 1914. Ως βουλευτής είχε εισηγηθεί στη βουλή νομοσχέδιο για την ανέγερση του Ναού του Αγίου Ανδρέα.. Ως δήμαρχος τον θεμελιώνει παρουσία του Γεωργίου Α΄(1908). Πρώτο του μέλημα ήταν η χειραφέτηση του δήμου. Δεν αναγνωρίζει κόμματα ή πολιτικούς φίλους, αλλά μόνο συνδημότες. Ξεχρέωσε όλα τα παλιά χρέη του δήμου, που ανέρχονταν σε 1.250.800 δρχ. Μερικά από τα έργα του: Ίδρυση δημοτικών σφαγείων, ρυμοτόμηση συνοικιών κατασκευή νέας δεξαμενής, νέου υδραγωγείου και υπονόμων (μήκους 12 χλμ.), δειροφύτευση πλατειών, ανέγερση πτωχοκομείου, τοποθέτηση δημοτικών φανών, αγορά Δημαρχιακού μεγάρου (αντί 121.000 δρχ) και στρατώνων στα σύνορα, διαρρύθμιση πλατείας Όλγας κλπ. Το 1903 προτάθηκε η διαπλάτυνση και βράχυνση του λιμενοβραχίονα, κάτι που τελικά έγινε το 1970 και η μεταφορά του Φάρου του Αγίου Νικολάου προς αποφυγή δυστυχημάτων για τα διερχόμενα ατμόπλοια. Το 1912 άρχισε η ασφαλτόστρωση των οδών. Με τροποποίησή του επί της σύμβασης των τροχιοδρόμων μετέτρεψε τους ιπποσιδηροδρόμους σε ηλεκτροκίνητους. Για το σκοπό αυτό ιδρύθηκε ηλεκτρικό εργοστάσιο στις Ιτιές και στρώθηκαν γραμμές στις κεντρικές οδούς (Αγ.Ανδρέου, Καλαβρύτων κλπ). Τα επίσημα εγκαίνια του τράμ έγιναν στις 5-4-1902. Παρά την ευμενή υποδοχή του πατραϊκού λαού, δεν έλειψαν οι αντιδράσεις (ιδίως από την πλευρά των καρραγωγέων) και τα πρώτα ατυχήματα. Παράλληλα με την ηλεκτροκίνηση των τράμ, εισήχθη στην πόλη ο ηλεκτροφωτισμός, καταρχήν με λαμπτήρες στην Πλατεία Γεωργίου Α΄ και την οδό Μαιζώνος. Και σε αυτήν την περίπτωση δεν έλειψαν οι ηλεκτροπληξίες και οι κλοπές φανών. Το 1918 ανεγέρθηκε προτομή του Βότση στην πλατεία Τριών Συμμάχων.

Δημήτριος Μπουκαούρης - Ανδρικόπουλος

Δημ. 1914-1925(1867-1948)

Με το όνομα αυτό φαίνονται πολλοί Πατρινοί, που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην ιστορία της πόλης κατά τους νεότερους χρόνους. Ο Δημήτριος Μπουκαούρης έζησε 1867-1948, ήταν δικηγόρος, αλλά δεν άσκησε τη δικηγορία του. Χρημάτησε δήμαρχος Πατρέων από το 1914 έως το 1925. Για πρώτη φορά οι εκλογές γίνονται το 1914 με ψηφοδέλτιο. Ο Μπουκαούρης μετά τη λήξη της τετραετίας παραμένει ως το 1925 λόγω των συγκυριών, εσωτερικών και εξωτερικών. Αυτές οι συγκυρίες, δηλαδή ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, ο διχασμός με βενιζελικούς και μη, η Μικρασιατική καταστροφή, επιβάλλουν οικονομική κρίση και συνεπώς την περίοδο αυτή ελλείπουν τα έργα στην πόλη. Σύμφωνα με την απογραφή του 1920 ο πληθωρισμός ανέρχεται σε 51596 κατοίκους. Ο αριθμός αυτός όμως μετά τη Μικρασιατική τραγωδία ανεβαίνει κατακόρυφα λόγω των εγκατεστημένων προσφύγων. Ο Μπουκαούρης διαθέτει το μισθό του για την ανέγερση του «ασύλου φρενοβλαβών». Ακόμα, δίνει από τα δικά του χρήματα 300 δρχ. το μήνα για τις φτωχές οικογένειες των στρατιωτών και αργότερα στη διάρκεια του αποκλεισμού άλλες 250 δρχ. για τα συσσίτια. Σχετικά με τον ηλεκτροφωτισμό της πόλεως πρότεινε να τον αναλάβει δημοτική επιχείρηση. Πλην όμως, τα γεγονότα του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου ανέστειλαν τη λειτουργία των εργοστασίων και κατά συνέπεια το εργοστάσιο ηλεκτροφωτισμού και τροchioδρόμων, καθώς και το παλιότερο του αερίοφωτος κλείνουν. Στη συνέχεια ηλεκτρισμό δίνουν στη πόλη οι εργοστασιάρχες που έχουν τη δική τους ηλεκτροκινητήρια δύναμη (Παυλόπουλος) ή άλλοι ιδιώτες (Μονόπολη, Δαλέρμας κ.α.). Για την έγκυρη αντιμετώπιση της κατάστασης προτάθηκε η εκμετάλλευση του Γλαύκου, που έγινε δεκτή από το Βενιζέλο και αργότερα (1920) από το Δ. Γούναρη, ο οποίος μάλιστα - ως πατρινός - επέδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Το 1922 εκτελέστηκε ο Γούναρης ως υπαίτιος της Μικρασιατικής καταστροφής και επανήρθε στην εξουσία ο Βενιζέλος. Η πρόταση για το Γλαύκο κινδύνευσε να απορριφθεί. Τελικά επί πρωθυπουργίας Α. Μιχαλακοπούλου συνάφθηκαν νέα δάνεια και η σχετική σύμβαση (και νομοσχέδιο) προέβλεπε την κατασκευή δικτύου παραγωγής και διανομής του ηλεκτρικού ρεύματος, ενώ η ισχύς του προνομίου του Δήμου επεκτάθηκε σε 99 χρόνια. Στη δημοπρασία συμμετείχαν μία Ελληνική και 12 ξένες εταιρείες. Η εγκατάσταση του δικτύου άρχισε το 1925.

Βλάχος Ιωάννης

Δημ. 1925-1929, 1929-1934 & από Οκτώβριο 1941
έως Οκτώβριο 1942

Πρώτος ξάδελφος του Δημητρίου Γούναρη, γιατρός . Εξελέγη υφηγητής της Ιατρικής Σχολής Αθηνών από την Πάτρα, όπου και διέμεινε ως Ιατρός, διευθυντής Παθολογικής Κλινικής Δημοτικού Νοσοκομείου. Στην Αθήνα το 1901

εξέδωσε «Περί της κατά τον τυφοειδή πυρετόν ελαττώσεως των λευκών κυττάρων του αίματος» και εν Πάτραις «Απάντησις εις την υπό του διευθυντού της «Ιατρικής Προόδου» κ. Ιω. Φουστάνου γενομένην». Ο πατέρας του Αχιλλέας ήταν γιατρός στην Πάτρα το 1855. Απεβίωσε το 1954. Διετέλεσε Δήμαρχος της πόλης 1925-1929, 1929-1934 και από τον Οκτώβριο του 1941 έως τον Οκτώβριο του 1942. Την τελευταία φορά που διετέλεσε δήμαρχος διορίστηκε από τις στρατιωτικές αρχές, αλλά παραιτήθηκε, αφού κατανόησε ότι είναι άβουλο όργανο των κατακτητών. Το 1925 με την εκλογή του σημειώνεται η πρώτη νίκη του Λαϊκού κόμματος μετά την εκτέλεση του Δημητρίου Γούναρη. Το 1928 ανακαινίστηκε το Δημαρχιακό μέγαρο. Πρόβλημα δημιουργήθηκε το 1927 με το ναό του Αγίου Ανδρέα, του οποίου η ανέγερση διακόπηκε, επειδή διαπιστώθηκε ότι τα θεμέλια δεν υπόσχονται γερή κατασκευή. Το 1934 αποφασίστηκε ενίσχυση των θεμελίων και του κτίσματος με μπετόν αρμέ.

Ρούφος Βασίλειος (Λαλάκης)

Δημ. 1934-1941, 1944-45, 1951-54, 1954-59

Γιος του Θάνου και εγγονός του Βενιζέλου Ρούφου. Αριστούχος της Νομικής Αθηνών. Διετέλεσε βουλευτής Πατρών το 1913, 1915, 1917, 1925, 1926, Νομάρχης Αττικοβοιωτίας το 1920-22 και Δήμαρχος Πατρέων από το 1934. Τον Ιούλιο 1941 παύτηκε από τις αρχές κατοχής, διότι αρνήθηκε να δώσει όρκο υποταγής εις τον Ιταλό Βασιλέα. Επανήλθε το 1944/5 και από το 1951 διετέλεσε αιρετός πάλι Δήμαρχος μέχρι το 1959, όπου αποσύρθηκε για λόγους υγείας. Απεβίωσε στην Πάτρα στις 26.3.1960. Χαρακτηριστικό των εκλογών του 1934 είναι ότι για πρώτη φορά ψηφίζουν οι γυναίκες.. Ήδη από το 1930 έχουν αποκτήσει με νόμο της κυβέρνησης Βενιζέλου το δικαίωμα της ψήφου στις δημοτικές εκλογές. Οι αντιδράσεις όμως ήταν πολλές και κυρίως υποκινήθηκαν από τον Μητροπολίτη Αιγιαλείας. Τελικά στην Πάτρα ψήφισαν μόνο 68 γυναίκες. Το 1935 η δυσφορία κατά της εταιρείας του Γλαύκου κορυφώθηκε. Τα μαγαζιά έκλεισαν, σταμάτησαν να καταναλώνουν ρεύμα (ως αντίποινα) και οργανώθηκαν διαδηλώσεις (28 & 29). Τελικά υποχώρησε η εταιρεία και επήλθε συμβιβασμός. Το καθεστώς του Μεταξά διέλυσε το Δημοτικό Συμβούλιο και το αντικατέστησε με 5μελή επιτροπή. Ο Ρούφος παρέμεινε Δήμαρχος μέχρι το 1941, οπότε παύτηκε από τις κατοχικές αρχές. Το 1944 ξαναγύρισε στην Πάτρα μαζί με τις εθνικές ανταρτικές δυνάμεις, όπου έχει καταφύγει στα χρόνια της κατοχής. Λίγο πριν το πόλεμο κατασκευάστηκε στον ΄ραξο το στρατιωτικό αεροδρόμιο. Στις εκλογές του 1951 ανακηρύχθηκε Δήμαρχος ο Βασίλειος Ρούφος και επανεκλέχθηκε το μ1954. Παραιτήθηκε όμως το 1959 για λόγους υγείας. Από το 1955 επιταχύνθηκε η αποπεράτωση του ναού του Αγίου Ανδρέα. Το 1956 ιδρύθηκε η ΔΕΗ ως ενιαίος φορέας και καταργήθηκαν οι προνομιακές συμβάσεις. Έτσι ο Γλαύκος υπήχθη στη ΔΕΗ.

Γιαννακόπουλος Νικόλαος

Δημ. 1945

Γορτυνιακής καταγωγής δικηγόρος, Δήμαρχος Πατρέων το 1945 και Πρόεδρος Δικηγορικού Συλλόγου για χρόνια.

Λάζαρης Ηλ

Δημ. 1945

Φακής Χρήστος

Δημ. 1945-48(1870-1954)

Γεννήθηκε στην Πάτρα στις 1.8.1870. Το 1877 σπούδασε νομικά στην Αθήνα, όπου και αρίστευσε. Το 1898 εξέδωσε στην Πάτρα μετάφραση του περί αλληλοχρέου λογαριασμού τμήματος του περί Εμπορ. Δικαίου συγγράματος των Ch Lyon - Caen και L. Renault με δικό του πρόλογο και προσθήκες. Το 1914 εξελέγη και διετέλεσε δημοτικός σύμβουλος μέχρι και το 1926. Το 1923 εξελέγη πληρεξούσιος Πατρών στην Δ' Εθνοσυνέλευση. Εξελέγη γερουσιαστής Αχαΐας και Ήλιδος το 1929 και προέδρευε στη δίκη του εκ βουλευτών και γερουσιαστών δικαστηρίου, το οποίο δίκασε το διδάκτορα Θ. Πάγκαλον και υπουργούς του. Πρόεδρος του Δικηγορικού συλλόγου Πατρών από το 1936-1945, όπου και ορίστηκε Δήμαρχος Πατρέων. Διετέλεσε μέχρι το 1947 και κατά τη διάρκεια της θητείας του αναδιοργάνωσε το Δήμο. Πέθανε το Μάιο του 1954.

Ζαφειρόπουλος Θόδωρος

Δημ. 1948-1949

Δικηγόρος με καταγωγή από την Πάτρα. Δήμαρχος Πατρέων το 1948 και Νομάρχης το 1921.

Βέτσος Νικόλαος

Δημ. 1949-1950, 1959-64 και 1967(1897-1979)

Αιρετός Δήμαρχος Πατρέων 1949-1950, 1959-64 και 1967. Για πρώτη φορά εξελέγη στις 25/7/1949. Κατά τη διάρκεια της δημαρχίας του η Πάτρα εξελίχθηκε σε σύγχρονη μεγαλούπολη. Ο πληθυσμός της σύμφωνα με την απογραφή του 1961 φτάνει στους 96.000 κατοίκους. Νέα κτίρια και πολυκατοικίες ανεγέρθηκαν, εργοστάσια και εταιρείες ιδρύθηκαν, το εμπόριο άκμασε και γενικώς το βιοτικό επίπεδο ανέβηκε. Η μορφή της πόλεως στο κέντρο είχε περίπου την ίδια όψη με τη σημερινή. Το Καρναβάλι προήχθη σε θεσμός πανελληνίου κύρους με την εξασφάλιση της τακτικής οικονομικής ενίσχυσής του από τον ΕΟΤ και από το 1963 και εξής προωθείται η συμφωνηθείσα σύσταση του Πανεπιστημίου. Ανάμεσα στα έργα του είναι και το έργο του Εμπορικού Επιμελητηρίου. Το 1964 επετεύχθη η επανακομιδή της κάρας του Αγίου Ανδρέα από το Βατικανό. Απεβίωσε στην Πάτρα το 1979 σε ηλικία 82 ετών.

Τσερώνης Διονύσιος

Δημ. 1967-1969

Υιός του Κυριάκου Τσερώνη, νομικός και επιχειρηματίας, Δήμαρχος Πατρέων το 1967.

Γκολφινόπουλος Κωνσταντίνος

Δημ. 1969-73

Δικηγόρος, Πρόεδρος Δημοτικού Συμβουλίου, Δήμαρχος Πατρέων από το 1973, όπου και εκτέλεσε πολλά δημοτικά έργα.

'Anninos Θεόδωρος
Δημ. 1964-67,1974-1978,1978-1982 και 1982-1986

Ευάγγελος Φλωράτος
Δημ.1999-2002

Ανδρέας Καράβολας
Δημ. 1986-1990, 1990-1994, 1994-1998 και 2003-2006